

РАДИВОЈЕ БОЈЧИЋ

На ушћу двеју река испод Авале

Књига за странце и кратко упутство за тражење
излаза из београдске џунгле на асфалту

Београд
2012.
ДЕРЕТА

МОЈ БЕОГРАД

(Аутор М. П. – ученица трећег разреда
основне школе)

Мој Београд је бео и смео,
Мој Београд је леп и млад;
Он је пун људи и добрих људи.
Деца се играју,
Бебе плачу, а кучићи арлаучу.
Птице цвркућу на дрвету свом;
А бомбе падају, бом-бом-бом!
Кад уплашим се ја,
Мој брат се смеје, ха-ха-ха!
Мој Београд је леп и смео,
Ја га волим што је бео.

Октобар 1999.

Све је почело оног дана кад за прављење глупости нисам био расположен, а немајући паметнијег посла узео сам учешћа у револуцији.

Мој деда у социјалистичкој, мој отац у сексуалној, а ја у сајбер револуцији.

И пошто ме је запљуснуло неколико таласа, а и валова је тога дана било више него што је то ненормално, насукао сам се на једно „chat“ пусто острво.

Дискусија на коју сам набасао није ме толико привукла темом: „Ко смо, одакле долазимо и којекуде идемо“, пошто сам ја и пре појаве интернета и великих светских претраживача већ имао одговоре на сва та питања, а посебно су ме забављала мишљења оних који су све ово узимали превише филозофски, што ће рећи озбиљно, без све шале.

Chat

ЈА ТЕБИ

Када бих знала како је почело, знала бих и како да почнем.

Знам само да је почетак био једна из низа пошаста које су нас снашле и поспешиле наше светле погледе на мракове...

Осећам како нам мрак, гледано из наших тупих углова, који зраче неком издајничком светлошћу, делује мрачно...

Мада наше ненадно понирање у хиперреализам ових простора и бића чини да упоредо са надолазећим мраком, однекуд, надлази и право светло наших мракова које нас лагано пали.

Уживам док траје...

И питам се... Боже, је ли то залог вредан постанка свега у нама и око нас – зрење лудила и смисла понаособ у свету који никада није био хаос до краја, да би то постао ноћас у тренутку моје малодушности...

И ЈА ТЕБИ

За оно што си ми написала, као одговор – довољан би био и наслов.

Али, како нема наслова без текста, принуђен сам да ти ставим и нешто испод.

Ми се већ знамо толико да то „испод“ свашта може да ти буде.

То може да буде „испод Мире“.

Може да буде „испод сваког нивоа“.

И „испод сваке критике“.

„Испод црте.“

Али, све је то изнад мога „испод“.

Да бих ти неке ствари рекао у очи, ја пред тобом не смем да обарам поглед.

Јер, кад год пред тобом оборим поглед, суочим се са нечим што ме опасно узбуди.

С нечим што ми подигне главу.

А док човек једну главу не подигне, другу не изгуби.

ЈА ТЕБИ

Ако је ово што си „ принуђен“ да ми ставиш испод најбоље од оног „испод“ што имаш, онда би, за оно што си ми написао, као одговор – довољна била и једна сочна псовка.

У твоје страхове од оног „испод“ на сумњам.

Због твог „необоривог“ погледа, још нисам докучила праву боју твојих очију...

Али, зашто бисмо губили главе?

Зар то није све што имамо?

Зар то није све што нас, са свим оним што немамо, чини тако савршено кодираним.

И зашто бисмо једно другом у очи, испод, на мала и велика врата...?

На горе-доле и не помишљај!

То би нам толика врата поотварало да би се направила страшна промаја.

Пустимо нека дува мимо нас и вратимо се оном „што живот значи...“:

Да ли ти... то...?

И ЈА ТЕБИ

Кад већ помињеш дување, поветарце, ветрове, олује, тајфуне и остале урагане, то што се људи плаше промаје и има неког основа.

Замисли себе као прохујалу са вихором.

Ја бих те замислио, али не смем.

Бојим се промаје.

И не само промаје.

Бојим се ја и других ветрова.

Унутрашње стране ветра, што би, преведено на наш бесмртни српски, могао бити само врућ ветар, као непосредна последица извесне надутости, а бојим се и других напухавања.

Али, после вишевековног страха од промаје, Срби најзад могу да одахну.

Страх се страхом избија.

Сада промаја припада старим добрим временима.

ЈА ТЕБИ

Није тачно да је Ева навела Адама на грех.

Адам је, пре него што је постао донатор ребра, нашао неки волшебан начин да згреши.

Пошто је Бог, још у то време, био мало нервозан када су Срби у питању, Адамов грех није могао проћи тек тако.

И Бог казни Адама тако што му дарива Еву и одузе му све илузије.

Осим једне.

Од тада до дана данашњих, сви Адами лагодно живе у тој илузији на коју Еве, често, (у себи) кажу оно чувено: Ха, ха...

Шта си ти Богу згрешио – не знам. Али, ако сам ја – Она (богомдана), сва моја дела могу бити само богоугодна!

Према томе, ако се икада догоди да дође до онога на шта ја као бајаги „упозоравам“ а шта ти одеваш у рухо неминовности, то неће бити у стилу „прохујало са ви-хором“.

Зато памет у главу!

П. С.

Да ли волиш јабуке?

И ЈА ТЕБИ

Допада ми се што си појаву која ће у историју ући као „Ја теби и ја теби“, сместила у време њеног настанка.

Значи ли то да си, ипак, отишла мало предалеко.

Оправдање може да буде само ако си заиста богомдана.

И то не зато што си у праву, него искључиво због тога што се на божју вољу не могу стављати примедбе.

На Небу се накнадне рекла-казаламације не примају.

Истини за вољу, ако је настанак био велики прасак, или „биг-бенг“, онда и не чуди што се ја сваки час оглушим о неки од твојих грехова.

Уосталом, пошто сам донатор ребра, знао сам шта ризикујем.

Но, да се вратимо ми у садашњост.

Ја и нисам презент тенс, колико сам само презент.

И то не обичан.

Ја сам божји дар.

А кад добијеш нешто тако, не би требало да размисљаш само о дару.

Размисли и о томе од кога си га добила.

Макар то била и роба с грешком. Макар ти и број био превелик. Макар те и жуљао.

Макар се и кад ме скинеш са себе осећаш као да си изула тесну ципелу.

Од јабука највише волим „The big apple“!

ЈА ТЕБИ

„Опрости му, Боже! Он тачно зна шта чини.“

После молитве за спас душе твоје, не могу ти истом мером.

Кад бих на твоју прецењеност одговорила својом мером, било би ти и „уздуж и попреко“, а онда би те „жуљало“ и тамо где те никада није ни засврбело.

Него да се вратимо у реалност.

Презенту се само у зубе не гледа. Све остало: величина, постојаност, издржљивост... подложно је критици.

Обећава то што нам, на мојим „биг-бенг“ и твојим „цин-ци лин-ци“ греховима, завиде водећи рокери у граду.

Обећава и то што ову појаву називаш „ти мени и ти мени“ и што мој одлазак у „предалеко“ није прошао незапажено.

Значи ли то да ти, пратећи те у стопу, идем у сусрет...
... да смо, што даље идемо, све ближи једно другом...
... и да је питање часа када ћемо се мимоићи?
Ако већ нисмо...

* * *

А онда сам попут свих самоуверених дркација са ових простора натрчао на један симпатичан „save our souls“, илити СОС, на лошем матерњем језику.

Оно што ме је посебно задржало у овом сосу било је то што је апел почињао са:

– Упомоћ!

То наравно, не би ништа значило не само по себи него ни по мени, да се није завршавао са:

– Јаoooooooooooo!

То би било то, зезамо се, причамо, супер нам је, ово оно – у кратким цртама.

У целини, то је изгледао отприлике тачно овако:

„Упомоћ! Зовем се Џуд. Ја сам маде ин и рођена у УСА.

Мој деда је рођени Београђанин, а мама и тата су маде ин Београд, а као и ја рођени у Јунајтед Стејтс.

Недавно сам почела да учим српски и тако сам натрчала на ову уврнуту љубавну, а притом и српску интер-

нет преписку. Ова преписка ме је тако збунила да више ни сама не знам ко сам, одакле долазим а да се о куда идем и не говори. Ако се у Србији овако води љубав, није ни чудо оно што се на Си-Ен-Ену толико прича о вођењу ратова на србијански начин. Молим неког ко има много стрпљења и времена да ми се јави и да ми растера страх од властитог порекла. У противном одох и ја у мондијалисте!“

– Па то неко мене зове! – помислио сам и одмах се бацио на „New message“.

„Хеј, Џуд! Don't be afraid. Ти данас баш имаш среће. Ако се не варам, ја сам један од аутора тих имејлова. Онај мушкији. Онај други, женскији ти се сигурно неће јавити. После ове преписке он је спалио сву своју компјутерску опрему. То спаљивање ни подлога за миша није преживела. Миша је спасило то што је штакор, а познато је да мишеви први напуштају компјутер који гори. И зато сам се, хеј, Џуд, ја осетио кривцем за твоју кризу идентитета и стање пољуљаног порекла.“

Кад сам се уверио у веродостојност моје преписке, узео сам папир и оловку, одложио их на за то предвиђено место, а онда сам се латио тастатуре и утипкао и-мејл, драгој ванземљакињи Џуд.

и-мејл: ЈА

„Џуд, дарлинг! Иако ми није јасно шта те је тако препало у овој љубавној преписци, даћу све од себе да ти разјасним све што ти није јасно. Шта тек треба да раде потомци Ромеа и Јулије, чији су се преци боли но-